

Avdúkaður

Eftir Martin Næs

Hálgvum tíggju. Og enn var rutan ekki komin. Hon plagdi óngantið at vera so sein, og veðrið var av tí allarbesta. Børnini runnu inn og út, aftur og fram.

»Mamma, nær kemur hann? Nær kemur hann, mamma?« Hon hevði svarað teimum, at hann kom um hálgvum tíggju tíðina.

Bergtóra skilti ikki reiðiliga, hví rutan ekki kom. Smyril var komin fyrri langari tíð síðan, tað hoyrdist tvørtur um fjøllini, tá ið hann floytaði í grannabygdini. Jóannes skuldi koma suður hetta viku-skiftið. Her var ymiskt at takast við, og hann hevði ikki verið her suðuri í triggjar vikur.

Børnini komu inn aftur.

»Mamma, hvussu nógv er klokkan nú?«

»Hon er farin at ganga til ellivu,« svaraði Bergtóra, »eru tit ikki móð? Eg haldi tit fara bara at leggja tykkum, tit siggja pápa í morginári.«

»Nei!« segdu tey og hildu út aftur.

Fríður og Eyð gingu niðan fyrri húsinu. Tey vóru altíð so spent, tá ið pápi teirra skuldi koma úr Havn. Tey gleddu seg at siggja hann og at vera saman við honum. Og so hevði hann altíð okkurt gott við til teirra. Hetta var tað, tey gleddu seg mest til. Allan seinnapartin høvdu tey lúkað í túninum. Eyð hevði eisini smurt úthurðina við lakki, og Fríður hevði skrubbbað trappusteinin.

»Tú Eyð, høvdu vit nú átt ein bill! So høvdu vit havt verið ímóti pápa, og so var hann komin fyrri fleiri tímum síðan, heldur tú ikki tað?« spurdi Fríður systur sína.

»Jú,« svaraði Eyð »tað er so heilt vist. Mamma hevði tikið koyrikortið beinanvegin, og so skuldi bilurin staðið her í túninum hjá okkum, meðan pápin arbeiddi fyrri hann norðuri í Havn.«

»Ja, og eg skal pussa hann hvønn friggjadag, áðrenn pápin kemur suður,« svaraði Fríður.

»Tað er ikki neyðugt, tí hann fer at standa her í túninum, meðan pápi er burtur,« segði Eyð og krympaði eyguni saman. Hon hugdi niðan í liðina og sá alt í einum rutubilin koma oman eftir vegnum.

»Nú kemur hann, nú kemur hann!« rópar hon, og tey halda bæði inn at siga mammuni frá.

Jú, so er. Rutubilurin kemur og steðgar beint framman fyrri húsunum. Út úr bilinum koma bilstjórín og Jóannes. Jóannes rindar, og bilstjórín handar honum kuffertið.

»Takk fyrri,« sigur Jóannes.

»Sjálvur takk,« sigur bilstjórín og hvørur inn aftur í bilin, sum við døgutum rútum heldur leiðina fram út eftir vegnum.

»Gott kvøld og vælkomín!« Tað er Bergtóra sum er fyrst at heilsa Jóannesi. »Nú, hvussu gongur! Sum tað er gott at vera heima aftur hjá tykkum!« sigur Jóannes og hyggur seg íkring.

Fríður og Eyð standa á einum lúkaðum bera

uppi undir húsunum. Rætt sum neyt í regni standa tey, pinnastill. Skammast.

»Nú tit bæði, hvat siga tit fyrri gott?« spyr pápin og fer niðan ímóti teimum. Ikki fyrr enn hann er komin heilt niðan til teirra, leypa tey bæði um hálsin á honum, og hann ber tey, hvørt á sínum armi, líka inn í køkin.

Børnini sigja einki, bara tiga. Tey hyggja at pápanum, at kuffertinum, sum mamman hevur borið inn, og aftur at pápanum. Hann er einki broyttur. Men knappliga fær Fríður eyga á annan fremstafingurin á pápa sínum. Neglin er kolasvørt.

»Hvat hevur tú gjørt við fingurin?« spyr Fríður og fer yvir um gólvið til pápa sín. Hann fólir við hondini eftir tí svørtu neglini. »Hevur tú ikki ilt? Fært tú ikki ilt, tá eg geri soleiðis?« spyr hann og er heilt óvfarin.

»Nei, Fríður, nú hevur pápi ikki ilt longur, men tað hevur pint í, skal eg siga tær. Eg meltaði fingurin millum tveir steinar. Men nú er alt í lagi aftur. Nú skal neglin bara hava frið, til hon dettur av, og tá er ein nýggj negl vaksin fram innanfyri, og so líkist fingurin aftur hinum fingrunum.«

»Tað má hava pint ræðuliga,« sigur Eyð, »vart tú ikki í handsfum?«

»Jú, men teir muna so lítið, tá ið steinarnir eru so stórir,« svarar pápin henni.

Jóannes hevur fingið sær kuffertið upp á knøini og letur tað upp.

»Nú hini gomlu, hvat siga tit fyrri gott?« Tey hyggja bæði spent upp á hann og biða.

»Lat meg siggja. Eg haldi, eg keypti okkurt smávegis við til tykkara.« Hann trilvar við aðrari hondini aftur og fram niðri í kuffertinum. »Jú, her er tað. Gerið so væl.« Hann tekur tveir stórar posar av karamellum og gevur teimum hvørjum sin. Tey takka ovurfeigin fyrri karamellurnar og kyssa hann aftur og aftur.

»Goymið tær til í morgin,« leggur Jóannes aftrat. »Farið nú og leggið tykkum, nú er vordið so seint.«

»Á, kunnu vit ikki bara eta tvær í kvøld?« spyr Fríður, »bara tvær?«

»Ja, bara tvær. Og bustið so tenninar væl aftaná, áðrenn tit leggja tykkum, sigur mamman, meðan hon skeinkir manni sínum ein temunn.

Tá ið tey hava etið karamellurnar, fer Jóannes á loftið við teimum. Og hann sigur teimum, at í morgin skulu tey sleppa burtur í haga við sær. Hann ætlar at fara at hyggja eftir seyðunum.

Morgunin eftir er Eyð tíðliga á fótum. Tað er nógv spennandi, ið biðar í dag. Hon er kropin fram á gólvið. Meðan hon stendur yvir við skápið og pakkar sær eina karamellu út, fer Fríður at røra seg í song síni. Og hann hevði valla fingið bæði eyguni upp, fyrr enn hann stóð mitt á gólvinum og rópti:

»Tú skalt ikki eta av mínum posa, titt smábarn!« Og hann skrykti posan úr hondini á henni.

»Nú skal eg hava eina karamellu frá tær takk,« skriggjaði hann.

»Ja, ja, hóvliga drongur, hóvliga. Ikki leika so í. Eg ætlaði bara at vita, um tínar smakkaðu líka væl sum mínar,« segði Eyð og bað Fríð um at skunda sær.

Eyð læt seg í, men Fríður setti seg aftur upp í seingina við posanum. Hann geispaði nakrar ferðir, rembdí seg og át karamellur. Hann hevði ivalyst gloymt, at pápin hevði lovað teimum at sleppa við burtur í haga í morgin.

»Hvar fert tú?« spyr hann Eyð, tá ið hon, ilatin, ætlar sær niður. »Mamma og pápi eru ikki uppi enn. Hevur tú longu etið allar tínar?« Fríður er heilt bilsin, tí ongastaðni sær hann posan hjá Eyð. »Ha, ha, ha, ha,« flennir hann, »eg havi fimm eftir, og tú fært onga.«

Eyð steðgar á og sigur við bróður sín, at um hann vil við teimum burtur í haga, so skal hann skunda sær. »Pápi og mamma eru langt síðan uppi.« So fer hon rennandi niður trappurnar.

Fríður er sum eitt skot á gólvinum. Hann hevur púrusta gloymt, at tey skuldu burtur í haga í morgun. Meðan hann leitar eftir skjúrtuni, fær hann knappliga eyga á eina glaskrúkk, sum er komin at standa á hillini hjá Eyð í morgun. Ongantið hevur hann sæð so vakra krúkk. Hann tekur hana niður. Leggur hana fyrst at oyranum, so móti nesini.

»Sum hetta luktar væl!« teskar hann. »Hvát kann hetta vera?«

Og svarið kemur av sær sjálvum. Í somu løtu sum hann skal taka proppin úr krúkkuni, fer alt sum í henni er, at røstast.

»Karamellurnar hjá Eyð!« Og Fríður skundar sær. Tekur proppin úr. Fær sær eina karamellu. Setir so proppin í aftur — og krúkkuna upp aftur á hillina.

»So, har hevur hon goymt tær, hatta býtta,« hugsar Fríður, meðan hann letur seg í buksurnar.

Veðrið var av tí allarbesta hendan morgunin. Tá ið tey koma niðan um garðarnar og stiga út í tann døggváta hagan, merkir Jóannes, hvussu friur hann enn er. Her kanst tú sleppa børnunum leysum og lata tey renna og renna seg deyðatroytt. Og tá ið tey eru svong og móð, koma tey altíð aftur til tín. Sum lombini! Og tú sjálvur. Friur sum fuglurin — her millum fuglarnar.

Tey gingu eitt sindur niðan í hagan, og fóru so á

